

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΙΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΙΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 25 'Ιουνίου 1957 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΒ' 'Αριθ 263 Τιμή Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα: "Οδὸς Νίκης 33 — "Αθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς "Επιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

"Εξάμητος δραχ. 15.— Ετήσια δραχ. 30

"Εξαμηνιαῖο: "Εξάμ. δολ. 2.— "Ετήσια δολ. 4

ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

"Ανατέλει καὶ πάλιν ὡς χρυσιζουσα ἀνατολή ἡ μνήμη τῶν "Αγίων "Αποστόλων καὶ ἐπα-
ναφέρει εἰς τὴν σκέψιν μας τὴν μακαρίαν ἐ-
κείνην δωδεκάδα τῶν ἡρώϊκων καὶ ἀηττήτων
πρωτοκρητύκων "οῦ χριστιανισμοῦ καὶ πρωτε-
ργατῶν τῆς "Αγίας "Εκκλησίας. Φλεγόμενοι ἀπὸ
τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς "Εκείνον, ἀ-
φέντες πάντα τὸν ἡκολούθησαν εἰς τὴν ὁδὸν
τῆς τρομακτικῆς θυσίας καὶ τοῦ μαρτυρικοῦ αὐ-
τομηδενισμοῦ. «Ὡς περικαθάρματα ἐγεννήθημεν
τῷ κόσμῳ» γράφει ὁ πρωτοκορυφαῖος καὶ ἀ-
πόστολος τῶν "Εθνῶν Παῦλος. Χωρὶς ὕλικα
καὶ κοινωνικά ἐφόδια, ἀνάνοιτοι ὅμως ἀπὸ ζῶ-
σαν πίστιν ἐγκατέλειψαν τὰς γνωρίμους τῶν
περιοχῶν, τὰς προσφιλεῖς ἀκτὰς τῆς Γαλιλαίας
καὶ ἐξώρμησαν ἀνὰ τὴν οἰκουμένην, οὐχὶ ἀνέ-
τως ἐποχούμενοι καὶ ἐνθουσιωδῶς ἐπευφημοῦ-
μενοι, ἀλλὰ βαδίζοντες διὰ μέσου ἀγνώστων
καὶ ἀγρίων περιοχῶν, ξένοι μεταξὺ ξένων, θλι-
βόμενοι, διωκόμενοι, κακουχούμενοι.

"Η καρποφορία τῆς ἐξορμήσεως αὐτῆς ὑπὴρ-
ξε πλουσία. Μία μόνον περιοχὴν θὰ προβά-
λωμεν ἐνώπιον τῶν ἀναγνωστῶν μας, διὰ νὰ
ἴδουν τὸ βάθος τῆς συντελεσθείσης ἀναγεννή-
σεως καὶ τὸν δείκτην τῆς λαμπρᾶς ἐπιτυχίας
τοῦ "Αποστολικοῦ ἔργου.

"Ιεροσόλυμα! Πόλις ἀνήσυχος, ἡφαιστειώ-
δους προσμονῆς κέντρον, τόπος θανάσιμων
συγκρούσεων, περιοχὴ θανάσιμου μισήσεως
τὴν Γλυκυτάτην μορφήν τοῦ Θεανθρώπου καὶ
τῶν τέκνων Αὐτοῦ. Εἰς αὐτὴν τὴν περιοχὴν συ-
νιστᾶται ἡ πρώτη "Εκκλησία! Ὑπὸ τὰ δμμάτα
τῶν Γραμματέων καὶ τῶν Φαρισαίων, τῶν φθο-
νερῶν αὐτῶν καὶ χολεροβαφῶν διωκτῶν ζω-
γονεῖται καὶ ἐπεκτείνεται ἡ δρᾶσις τῶν "Απο-
στόλων, αὐτῶν ποῦ με τοὺς ἰδίους τῶν ὀφθαλ-

μοὺς εἶδον τὴν τρομερὰν κατὰ τοῦ Διδασκά-
λου τῶν καταιγίδα! Ναί! διὰ νὰ ἀποδειχθῇ,
ὅτι οὐδεμία δυσκολία, οὐδὲν ἐμπόδιον ἐκ τοῦ
κόσμου δύναται νὰ ἀνακόψῃ τὴν εὐλογημένην
πορείαν τῶν ψυχῶν, διὰν αὐταὶ καταθελθοῦν
ἀπὸ τὸν οὐράνιον πόθον καὶ ἀλλοιωθοῦν ἀπὸ
τὸν ὑπερκόσμιον ἔρωτα τοῦ "Εσταυρωμένου.

Εἰς αὐτὴν τὴν πρωτογενῆ καὶ πρωτοσύστα-
τον "Αποστολικὴν "Εκκλησίαν τὰ εὐτυχεῖ μέλη
αὐτῆς ἔζων κατὰ τρόπον "Αγγελικόν. Δεσπό-
ζουσαι καὶ "Ηγετικαὶ Μορφαί, οἱ "Απόστολοι.
Μὲ εὐλάβειαν ἐπείθοντο τὰ πλήθη, ὑποτασσό-
μενα οὐχὶ εἰς τὴν δύναμιν ἢ τὴν ὑπεροχὴν τῶν
ἀγραμμάτων ἀλιέων, ἀλλὰ εἰς τὸ ἀνυπέρβλη-
τον μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς τῶν. Καὶ τὰ μέλη
αὐτὰ δὲν ἦσαν ἐξ οἰκογενειακῆς καταγωγῆς
χριστιανοί. "Ἦσαν εἰδωλολάτραι, "Ιουδαῖοι, ἀλ-
λόθρησκοι καὶ τελείως ξένοι πρὸς τὴν θρη-
σκείαν τοῦ "Εσταυρωμένου. Συνεκτικὸς δεσμός
μεταξὺ τοῦ ἑτεροκλήτου αὐτοῦ πλήθους ἦτο ἡ
προσευχὴ καὶ τὸ Μυστήριον τῆς θείας εὐχαρι-
στίας. "Εζων ἅπαντες εἰς μίαν κατάστασιν
θείας μεταστροφῆς καὶ πρῶτον ἐνδιεφέροντο
διὰ τὸ πνεῦμα, διὰ τὴν ψυχὴν. "Η προσευχὴ
καὶ ἡ ἐνσυνειδητος συμμετοχὴ εἰς τὸ κατ' ἐξο-
χὴν ὑπερφυῆς μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαρι-
στίας ἐπετύγχανον μίαν μεταμόρφωσιν ἠθικὴν
ἐπὶ τοῦ πλήθους ἐκείνου, ὥστε πράγματι «τοῦ
πλήθους τῶν πιστευσάντων ἦν ἡ καρδία καὶ ἡ
ψυχὴ μία», ὡς μᾶς ἀφηγεῖται ὁ ἱστορικὸς τῆς
πρώτης "Εκκλησίας, ὁ Εὐγγελιστὴς Λουκάς.

"Αποτέλεσμα τῆς ἐν πίστει ἐνότητος τῶν
πρώτων χριστιανῶν ἦτο ἡ ἠθικὴ καὶ κοινωνικὴ
τούτων ἀλλοίωσις. "Ενῶ πρωτίστως ἔζων βίον
διεφθαρμένον, ἐγωῖστικόν καὶ ἐπαίσχυντον,
τώρα δὲν λατρεύουν πλέον τὴν ὕλην, τὴν ὁ-

ποῖαν δὲν θεωροῦν θεότητα, ἀλλ' εὐτελὲς μέσον! Ἀφηγεῖται ἐν συνεχείᾳ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, ὅτι «ἦν αὐτοῖς ἅπαντα κοινὰ καὶ οὐδὲ εἰς τί τῶν ὑπαρχόντων αὐτῷ ἔλεγεν ἴδιον εἶναι».

Δικαιούμεθα ἐκ τῆς ἱστορίας νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἡ περίοδος τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ὑπῆρξεν ὁ χρυσοῦς αἰὼν τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Κατ' αὐτὴν ἐδέσποζε τὸ Πνεῦμα, ἦτο ἀνημμένος ὁ πυρσὸς τῆς πίστεως, ὠμίλει ἡ καρδιά καὶ συνωμίλει ἡ ψυχὴ μὲ τὸν Χριστόν. Ἐκαστοῦ πιστοῦ ἡ καρδιά ἦτο Ἀγία Τράπεζα, ἡ διάνοια λειτουργὸς καὶ αἱ σκέψεις, ἄγγελοι ἱπτάμενοι πρὸς τὸν Πλάστην.

Καὶ σήμερον Χριστὸν πιστεύομεν καὶ Χριστὸν κηρύσσομεν. Ποῖον ὅμως Χριστόν; Ὅχι ἐκεῖνον περὶ τοῦ ὁποῦ ἐγραψεν ὁ Ἀπ. Παῦλος «Χριστῷ συνεσταύρωμαι, ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός», ἀλλ' ἕναν Χριστόν τῆς ἀρεσκείας μας, συμφωνοῦντα μὲ τὰς ἀδυναμίας μας καὶ ἐπευλογοῦντα τὰ πάθη μας. Δηλαδή πιστεύομεν τὸν Χριστόν, ὅπως πιστεύωμεν, ὅτι τὸ ὕδωρ τῆς δροσερᾶς πηγῆς καταστέλλει τὴν φλόγα τῆς διψῆς, δὲν γευόμεθα ὅμως αὐτὸ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν, τὸ ἀλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον, διότι ἡδυνόμεθα ἀπὸ τὰ μεθυστικά ποτὰ τῆς πολυμόρφου ἁμαρτίας.

Ἡ Ἐκκλησία σήμερον μετεβλήθη εἰς Ὀργάνισμὸν διοικητικῆς καὶ φορολογικῆς σπουδαιότητος, καὶ ἔπαυσε ὥς ἐκ τούτου νὰ εἶναι ἡ θερμουργὸς ἐστία τῶν πονεμένων, τῶν δυστυχῶν, τῶν ἀνθρώπων ἐν γένει.

Οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας ἔπαυσαν νὰ εἶναι Ἀπόστολοι! Καὶ τί εἶναι; Συγκρίνατε σεῖς, φίλοι ἀναγνώσται, ἀπὸ τὴν εἰκόνα, ποῦ παραθέτομεν.

Τοποθετήσατε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου ἕναν «Σεβασμιώτατον» τῆς ἐποχῆς μας καὶ ἕναν Ἀπόστολον.

Πολυτελέστατος ἐνδεδυμένος ὁ Σεβασμιώτατος, κινεῖται ἀνέτως ἐπὶ ταχυτάτου αὐτοκινήτου, ὀμιλεῖ δακρυβρέκτως ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος, ἀλλ' οὐδὲ ἐν πιστεύει ἐκ τῶν ὧσων κηρύσσει. Προσυμφωνεῖ τὴν εὐλογίαν του εἰς τὰ μυστήρια, ὅπως ὁ ἔμπορος τὸ ἐμπόρευσμά του, κτίζει εὐαγγεῖα ἱδρύματα μὲ ἔξοδα ἄλλων διὰ νὰ «φανῇ ἡ δρᾶσις του», ἀλλὰ κωφεύει ἀνοικτιρμόνως, εἰς τὸ δρᾶμα τοῦ λαοῦ.

Αὐτὸς εἶναι ὁ Σεβασμιώτατος! Ποῖος ὁ Ἀπόστολος; ρακένδυτος, ἰσχνός, πεζοπορῶν, εὐλογῶν ἐν ἀγάπῃ, ζῶν διὰ τὸν Χριστόν καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν Χριστόν, πείθει διὰ τῶν ἔργων, καταφύγιον, προστασία, πατήρ. Ὑπάρχει ὁμοίότης μεταξύ τῶν; οὐδεμία!

Ἀλλὰ καὶ οἱ πιστοί; Τοὺς προέβλεψε ὁ Παῦλος καὶ γράφει «τοῦτο δὲ γίνωσκε, ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποὶ· ἔσονται γὰρ οἱ ἄνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῖσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, προδόται, προπετεῖς· πεπορωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, ἔχοντες μὸρφωσιν

εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἡρνημένοι» (Β' Τιμοθ. Γ, 1—5).

Μὰ τί λοιπόν; Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Ἀποστόλων δὲν ὑπῆρχον πάθη; ἀδυναμίαι; Τότε πῶς ὁ Ἰούδας; ὁ Ἀνανίας; ἡ Σαπφείρα; Ὑπῆρχον πάθη, ἀλλὰ ἐπολεμῶντο. Τὰ πάθη ἦσαν κόπρος εἰς τὴν βάσιν τοῦ δένδρου καὶ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δένδρου ἐφαίνοντο τὰ ἄνθη· σήμερον ὅμως τὰ ἄνθη κατατρώγονται ἀπὸ τοὺς σκώληκας, ποῦ ἀπὸ τὴν ἀμέλειαν τῶν χριστιανῶν ἀνέρχονται ἐκ τῆς κόπρου εἰς τὴν κορυφὴν!

Ἡ ἐποχὴ τῶν Ἀποστόλων εἶναι τὸ σημεῖον προσανατολισμοῦ τῶν πιστῶν. Πρέπει ἡ Ἐκκλησία νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν ἀποστολικότητά της. Δηλαδή νὰ ἐπανακτήσῃ τὸ ἀγωνιστικὸν φρόνημα, τὴν ἀκρίβειαν τῆς πίστεως καὶ τὴν ἀγνότητα τοῦ βίου.

Ἄλλως θὰ εἴμεθα γελοῖοι ὑποκριταί!

Αἱ Ἀθῆναι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου

(Μεταδοθεῖσα καὶ ἀπὸ τὸν Ραδιοφ. Σταθμὸν Ἀθηνῶν)

Τοῦ κ. **ΙΩΑΝ. ΚΑΛΟΣΚΑΜΗ**

Ἡ κατωτέρω ὁμιλία ἐξεφωνήθη καὶ ὑπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἑνόπλων Δυνάμεων. Ἰδιαίτερως εὐχαριστοῦμεθα παρθετόντες ἐργασίας νέων εὐσεβῶν ἐπισημόνων ὅπως ὁ κ. Ι. Καλοσκάμης.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἑλλὰς θὰ ἐορτάσῃ καὶ ἐφέτος μὴ ἀπὸ τῆς λαμπρότερας στιγμῆς — τὴν λαμπρότερη ἴσως — τοῦ θρησκευτικοῦ ἀλλὰ καὶ γενικώτερα τοῦ πνευματικοῦ τῆς βίου. Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὰς Ἀθῆνας.

Ἡ Πόλις ποὺ ἐπὶ αἰῶνες στάθηκε «ἡ πάσης Ἑλλάδος καίδευσις» μὲ τοὺς γνησίους ἀπογόνους τῆς θὰ νοιώσῃ γιὰ ἄλλη μὴ φορὰ τὴν συγκλονιστικὴν στιγμὴν καὶ τὸ σπινθηροβόλημα ποὺ εἶχε στὴς ψυχὰς τῶν μακρυνῶν προγόνων μας τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου τῶν ἔθνων.

Αἱ Ἀθῆναι ἦσαν πόλις μοναδικὴ στὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀρχαίου Πολιτισμοῦ. Εἶναι ἡ πόλις ποὺ πάνω στὸ ἐκ παραδόσεως ἱερὸ ἔδαφός της ἐβλάστησε καὶ ἐκαρποφόρησε ὅ,τι ἐκλεκτότερο εἶχε νὰ παρουσιάσῃ τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα. Γι' αὐτὸ εἶναι «αἱ λαμπραὶ καὶ ἱστέφανοι καὶ αἰοδιμοὶ καὶ κλειναὶ Ἀθῆναι, τὸ τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα», ὅπως ἐξυμνεῖ τὴν πόλιν ὁ Πίνδαρος. Ἡ ἀκτινοβολία τῆς πόλεως τοῦ Περικλέους τοῦ Φαιδίου καὶ τοῦ Πλάτωνος ἦταν γιὰ πολλοὺς αἰῶνες ἐκθαμβωτικὴ. Παρὰ τὸ γεγονὸς δὲ ὅτι οἱ πόλεμοι ποὺ ἐμεσολάβησαν καὶ ἡ τόσο κατάδηλη παρακμὴ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς τέχνης, εἶχαν φέρει τὴν πόλιν σὲ σημεῖο καταπτώσεως καὶ μαρασμοῦ ἐν τούτοις καὶ μόνον μὴ ἀπλῇ ἐπίσκεψις περιποιούσε τιμὴν γιὰ κάθε ξένο. Ἀλλὰ σὲ κείνον ποὺ θὰ ἐρχόταν σὸ Ἀστὺ εἶτε νὰ διδασθῇ εἶτε νὰ διδάξῃ, κυριαρχοῦσε μέσα του πᾶν ἀπ' ὅλα ἕνα δέος.

Ἄν δὲν ἦταν παρὼν ἕνας Φειδίας, ὅμως τὰ καλλιμάρμαρα ἱερὰ εἶχαν ὅλο τὸ μεγαλεῖο τους καὶ ἂν εἶχεν ἀποθάνῃ πρὸ αἰῶνων ὁ Πλάτων οἱ φιλοσοφικὲς συζητήσεις γίνονταν ἔντονος ἀπὸ τῆς διαφορῆς Σχολῆς. Καὶ ἂν τὰ πνεύματα δὲν ἦσαν τώρα

δημιουργικά, ὅμως εἶχαν πολλές καὶ ἐνδιαφέρουσες ἀνησυχίες. Ἔτσι καὶ μέσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῆς ἡ πόλεως τῆς Παλλάδος καὶ τοῦ Θησέως συνέχιζε νὰ ἀσκή μιὰ τεράστια γοητεία.

Αὐτὴ ἡ τόσο σύντομη εἰκόνα τοῦ Ἄστεως μᾶς εἶναι χρήσιμη σὶ νὰ καταλάβουμε ὅτι ἡ ψυχροσύνη τοῦ Ἀποστόλου Παύλου μπαίνοντας στὴν πόλιν τῶν Φιλοσόφων, εἶχε νύποστὴ μιὰ κάποια με ταβολή.

Φυσικὰ ὁ Θεὸς Ἀπόστολος δὲν ἤλθεν ἐδῶ γιὰ νὰ μαθητεύσῃ, ἀλλὰ οὔτε κἀν νὰ θαυμάσῃ τὸν πολιτισμὸ τῶν Ἀθηναίων. Αὐτὰ μάλιστα τοῦ προκαλοῦσαν λύπη, γιὰ τοὺς ἀνθρώποις αὐτοῖς, παρὰ τὸ μέγεθος τῆς σοφίας· τὸν δὲν κατώρθωσαν ἀκόμη νὰ συλλάβουν καὶ νὰ συνειδητοποιήσουν τὴν ἔννοια τοῦ ἐνὸς ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὅμως μερὰ αἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἦσαν καμιά Ἀσιατικὴ πόλις, ποὺ ὁ ὅχλος θὰ τὸν δέχονταν μὲ φανατισμὸ ἢ θὰ τὸν ἀπέπεμπε μὲ βδελυγμάν.

Ἐδῶ τὸ ἔδωρος εἶναι τόσο διαφορετικὸ Ἄν εἶχαν ἀποθάνῃ οἱ φιλόσοφοι ὅμως τὸ φιλέρευνο πνεῦμα ἐξοῦσε τροφοδοτούμενο ἔστω ἀπὸ τὴν συναίσθηση μιᾶς πλουσίας καὶ βαθυστόχαστης πνευματικῆς κληρονομίας.

Ἡ πρώτη ἀπασχόλησις τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἦταν νὰ περιοδεύσῃ τὴν πόλιν, μὲ κύριον σκοπὸ νὰ βυθομετρήσῃ τὴν θερησκευτικὴν διάθεσιν τῶν Ἀθηναίων. Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς ὁ Ἀπόστολος βρέθηκε ἐμπρὸς σὲ μιὰ ζωηρὴ ἀντίθεσι. Ἡ πόλις εἶναι γεμάτη ἱερὰ καὶ βωμοὺς «κατείδωλος» ἄλλ' ἢ θερησκευτικότης τῶν ἀνθρώπων ψυχρὴ. Ἦταν τώρα ἡ ἐποχὴ ὅχι μόνον τῆς πνευματικῆς ἀλλὰ καὶ τῆς ἠθικῆς παρακμῆς. Ἀνῆκαν πιά σὶ παρελθὸν οἱ φιλόσοφοι διδάσκαλοι καὶ οἱ μεγάλοι τραγικοὶ Ποιηταί, ποὺ εἶχαν ἐδραιώσει στὶς συνειδήσεις τῶν Ἀθηναίων ἐνιαῖες θερησκευτικὰς πεποιθήσεις καὶ ἠθικὰς ἀρχάς.

Τώρα τὴν θέσιν τοὺς ἔχουν πάρει οἱ διάφορες Σχολαὶ ποὺ διδάσκοντας ἢ καθε μιὰ τὶς ἀπόψεις τῆς τὸ μόνον ποὺ κατώρθωσαν ἦτο νὰ διασπάσουν τὴν ἐνότητα τοῦ ἡθικοθερησκευτικοῦ κόσμου ποὺ ἔχαρακτήριζε τὴν Ἀθήνα τῶν κλασσικῶν χρόνων. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πάλι μερὰ οἱ πόλεμοι ποὺ ἐμεσολάβησαν καὶ κυρίως ἡ Ῥωμαϊκὴ κυριαρχία εἶχαν τεραστίας ἐκτάσεως φθοροποιοὶ ἐπίδραση στὶς θερησκευτικὰς καὶ ἠθικὰς πεποιθήσεις τοῦ λαοῦ.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν λοιπὸν τῆς ἀποστολικῆς ἐπισκέψεως χαρακτηρίζει αὐτὴ ἡ γενικώτερη παρακμὴ σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς ἐκείνους ποὺ εἶχαν ἀναδείξει τὴν πόλιν «πάσης Ἑλλάδος παιδευσιν». Καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν χαρακτηρίζει νωέτερος ἱστορικὸς ὡς κράτημα τῆς ἀναπνοῆς ἐνὸς τιτάνειου πνεύματος, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸ νέον κήρυγμα.

Ἐνα ἀκροατήριον ἀπὸ τὰ πρὸ σπάνια σὲ σύνθεσιν, ποὺ εἶχε ἰδεῖ ὁ Ἀπόστολος τῆς Ταρσοῦ. Ἡ στάσις καὶ ἡ ματιὰ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων εἶχε μέσα τῆς τὴν χλεύη καὶ τὴν δυσπιστία. Ἡ περιέργεια καὶ ἡ δεισιδαιμονία δὲν ἦταν καθόλου ἐνθαρρυντικὰ γιὰ τὸν Ἀπόστολον. Καὶ μὲ τὴν λεπτὴν αὐτὴ εἰρωνεία ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς Ἀθηναίους ἐκ γενετῆς, τὸν ρώτησαν ὅταν ἐπῆρε τὸ βῆμα. «Λυνάμεθα γνῶναι τίς ἡ καινὴ αὐτὴ ὑπὸ σοῦ ἁλουμενὴν διδασκῇ; ξενίζοντα γάρ τινα εἰσφέρεις εἰς τὰς ἀκὰς ἡ-

μῶν.» Ἀλλὰ ὁ βαθυστόχαστος καὶ θεόπνεστος ρήτωρ μὲ τὰ πρῶτα τοῦ λόγια παίρνει τοὺς Ἀθηναίους μὲ τὸ μέρος του.

«Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατὰ πάντα ὡς δεισιδαιμονεστεροὺς ὑμᾶς θεωρῶ διερχόμενος γάρ καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν εὗρον καὶ βωμὸν ἐν ᾧ ἐπεγγράπτο. Ἀγνώστῳ Θεῷ. Ὅν οὖν εὐσεβεῖτε ἀγνοοῦντες τοῦτον ἐγὼ καταγγέλλω ὑμῖν» Νὰ ὁ λόγος ποὺ ἀκούσθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν γεμάτη φιλοσοφίαν σκέψιν Ἀθηναϊκὴ κοινωνία.

Διασπῶντας ἔτσι τὴν χλεύη καὶ τὴν εἰρωνεία τοῦ ἀλαζόνος ἀκροατηρίου του προχωρεῖ τώρα ὁ Παῦλος καὶ ἐγγίζει ἕνα ἄλλο λεπτότατον σημεῖον αὐτοῦ ποὺ αἰῶνες τώρα κρατοῦσε τὸν ἀνθρώπον σὲ δέος καὶ αγωνία, ποὺ τάχα βρίσκεται ὁ Θεὸς πῶς εἶναι «...ζῆτεῖν τὸν Κύριον εἰ ἄρα γε ψηλαφήσειαν αὐτὸν καὶ εὗροιν. καὶ γε οὐ μακρὰν ἀπὸ ἐνὸς ἐκαστοῦ ἡμῶν ὑπάρχοντα ὡς καὶ τινες τῶν καθ' ἡμᾶς ποιητῶν εἰρήκασιν».

Ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν. «Καὶ μὲ δυὸ λόγια τοὺς λείπει κοντὰ καὶ δυσκολόπιαστος εἶναι ὁ Θεός. Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ νοσηρὸν σημεῖον τῆς εἰδωλολατρίας, νὰ προσκυνοῦν μόνον διανοητικὰ κατασκευάσματα χωρὶς νὰ λατρεύουν τὸν ζῶντα Θεόν. Μὲ δυὸ λέξεις ἀκόμα φέρνει τὸ φιλοπερίεργον ἀκροατήριον του πρὸς κοντὰ στὴν παράδοσιν τῶν φιλοσόφων του. «—Τοῦ γάρ καὶ γένος ἐσμέν δαλαδὴ εἴμαστε δημιουργήματα σύμφωνα μὲ τὰ ἀρχέτυπα τοῦ πνεύματος του.

Νὰ λοιπὸν τὸ μέγα κήρυγμα ἡ πρωτάκουστη ἀλήθεια. Δὲν κατοικεῖ λοιπὸν σὲ αἰθέρια ὕψη οὔτε σὲ μυστηριώδεις καὶ σκοτεινοὺς κόσμους. Ὁ Θεὸς εἶναι μέσα μας καὶ ἀκόμα ἐμεῖς οἱ ἴδιοι εἴμαστε Θεοί... εὗροιν αὐτὸν ἐν ἡμῖν. Τοῦ γάρ καὶ γένος ἐσμέν». Ἔτσι ξαναζοῦν τὰ λόγια τοῦ μεγάλου προδρόμου τοῦ χριστιανισμοῦ τοῦ Σωκράτη, ποὺ προέτρεπε τοὺς Ἀθηναίους νὰ βροῦν τὸν Θεὸν μέσα τους καὶ ὅχι στὶς ἀπρόσιτες βουνοκορφὰς καὶ στὰ μάρμαρα.

Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὴν Ἀθήνα δὲν ἐπηκολούθησε ἀθρόα συρροὴ πιστῶν. Ἐλάχιστοι ἦσαν οἱ προσήλυτοι καὶ μέσα σ' αὐτοὺς ὁ Διονύσιος μέλος τοῦ Ἀρείου Πάγου, μιὰ γυναίκα ἡ Δάμαρις καὶ ἕτεροι σὺν αὐτοῖς. Μὰ τοῦτο δὲν σημαίνει πῶς ὁ λόγος ἐπῆγε χαμένος. Ποιὸς ἀλήθεια ἐπερίμενε νὰ μεταβληθοῦν μονομερὶς σὲ πλήθος πιστῶν οἱ κάτοικοι μιᾶς πόλεως μὲ τεράστια φιλοσοφικὴ παρακαταθήκη καὶ μὲ θεογονικὰ καὶ κοσμογονικὰ παραδόσεις αἰώνων;

Μόνον μετὰ ἀπὸ πολὺχρονη σφυρηλάτηση κατώρθωσε ὁ λαὸς τοῦ Ἄστεως νὰ γίνῃ ὅχι ἀπλῶς μιὰ ὁμάδα μέσα σὶ τὸ σύνολο τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου ἀλλὰ σὲ συγκεκρισμὸ μὲ τὴν κλασσικὴν παράδοσιν καὶ παιδείαν ἀνέδειξε πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ παραστήματα, τέτοια ποὺ στὰ πρόσωπα τοὺς ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εὗρε καλῶν πιστῶν, ἀλλὰ στυχεῖα, ποὺ ἔπαιξαν βασικώτατον ρόλον στὴν πληρεστέρα διαμόρφωση καὶ τὴν ἀσφαλεστέρα ἐπικράτηση τῆς νέας θρησκείας.

Υπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 83

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΑΙ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ ΚΑΙ Η ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

«Διὰ παντός τοῦ βίου ἐπιμελοῦ ἐγκρατείας» (Σωκράτης)

Τὸ κατωτέρω ἄρθρον ἐγράφη παρὰ ἐπιστήμονος εὐσεβοῦς ἱατροῦ καὶ ἀφορᾷ τὴν ὠραίαν ἀρετὴν τῆς ἐγκρατείας.

Ἡ ψυχολογία μᾶς διδάσκει, ὅτι οἱ διάφορες ἐπιθυμίαι τοῦ ἀνθρώπου ἐκκινοῦν ἀπὸ τὶς φυσικὰς τοῦ ὁρμῆς καὶ ἐκδηλώνονται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς κυρίως κατὰ τὸ νεανικὸ αὐτῆς στάδιον καὶ μάλιστα τόσον ἔντονα, ὥστε, ἂν ἀφεθῶν ἀχαλίνωτες, τότε κυριαρχοῦν ὁλοκληρωτικῶς καὶ ἐπικινδύνως ἐπάνω σὲ τὸ ἄτομο.

Ἡ νεαρὴ ἡλικία εἶναι — ὅπως εἴπαμε — ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη γιὰ τὴν κατάντησιν τῆς ἀπὸ τὶς ὁρμῆς καὶ τὶς ἐπιθυμίας. Μὲ αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει πὼς καὶ τὰ ἄλλα στάδια τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἀκόμη καὶ τὸ γερωνικό, δὲν διατρέχουν τὸν τρομερὸν κίνδυνον νὰ κυριαρχηθῶν ἀπὸ τὶς ἐπιθυμίας.

Πάντοτε ὁ κίνδυνος αὐτὸς ἐνεδρεῖται καὶ πάντοτε ἀπειλεῖ τὸν ἀνθρώπον.

Στὴν ἡθικὴ διακρίνουμε τὶς ἐπιθυμίας εἰς θεμιτάς καὶ ἀθεμίτους καὶ καλούμεθα νὰ καταβάλουμε κάθε προσπάθειαν πρὸς αὐτοκυριαρχίαν μας, ὅχι μόνον ἐπὶ τῶν ἀθεμιτῶν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν θεμιτῶν, γιατί καὶ αἱ θεμιτὲς ἐπιθυμίες ὅπως λ.χ. ἡ ἐπιθυμία πρὸς ἐξεύρεσιν τῶν πόρων τῆς ζωῆς, πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ζωϊκῶν ἀναγκῶν μας κ.λ.π. δὲν πρέπει νὰ μᾶς ὑποδουλώσουν. Καὶ γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε αὐτὸ ἕνας τρόπος ὑπάρχει, ἡ ἐγκρατεία. Μὲ τὴν ἐγκρατεία θὰ καυσχύσουμε γενικῶς στὶς ἐπιθυμίας, θὰ κυριαρχήσουμε ἡμεῖς ἐπάνω σ' αὐτὰς καὶ ὅχι αὐτὰς ἐπάνω σὲ μᾶς. Καὶ προκειμένου περὶ ἐπιτρεπομένων ἐπιθυμιῶν θὰ ἐκπληρώσουμε ταύτας μετὰ φαιδοῦς καὶ οὐχὶ περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι εἶναι ἀνάγκη σύμφωνα καὶ μὲ τὸ ἀρχαῖον ρητὸν «πᾶν μέτρον ἄριστον». Προκειμένου δὲ περὶ ἀπηγορευμένων ἐπιθυμιῶν θὰ ἀποδιώκουμε ταύτας ὡς βλαβεράς. Αὐτὴν τὴν ἔννοιαν δίδομεν σὲ ὅσο «ἐγκρατεία».

Ζῶντες ἐπομένως ἀδιάφορον καὶ ἀχαλίνωτον βίον καὶ ἐκπληροῦντες ἐλευθέρως κάθε ἐπιθυμίαν μας, μὴ διακρίνοντας τὸ συμφέρον μας, ἐφαρμόζου-

με ἐκεῖνο ποὺ λέγεται: «ὅτι ὁ ἀνθρώπος ζῇ διὰ τὴν τρώγην καὶ διὰ τὴν ἐκπληρώσιν τῶν ἐπιθυμιῶν του καὶ δὲν τρώγει διὰ τὴν ζῆ βίον ἐνάρετον», καὶ κατὰ τοιοῦτον τρόπον συνεχίζων τὴν ζωὴν του ἐξομοιώνεται μὲ τὰ ἄλογα κτήνη, διὰ τοῦ χρόνου δὲ λόγῳ τῆς ἀδυναμίας του νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτὸν του καὶ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ροπὴν του πρὸς τὰς ἡδονάς, γίνεται ἀκόλαστος καὶ δοῦλος πάσης κατωτερότητος. Λησμονεῖ τὸν προορισμὸν του, ὡς χριστιανοῦ καὶ ὡς καλοῦ πολίτου, δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ πολυτίμα ἰδανικά τῆς θρησκείας, τῆς πατρίδος καὶ τῆς οἰκογενείας, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ στερεὸ καὶ ἀσφαλὲς κρηπίδωμα γιὰ τὴν γενικὴν του ἀνύψωσιν. Καὶ τέλος γίνεται ἔρμαιο τῶν παθῶν του καὶ παραδέρνεται μέσα σὲ τρικυμία ἀπορρόστων ἐπιθυμιῶν. Ἀντιθέτως ἡ ἐγκρατεία τὸν ἐξυψώνει, διότι τοῦ κατευνάζει τὰς ὁρμὰς, τὸν φέρει εἰς καθαρὸν νοῦν καὶ εἰρηνικὴν καρδίαν καὶ τὸν κάμνει νὰ σκέπτεται καὶ νὰ ὁρᾷ ἀνώτερα πράγματα.

Μοναδικὸ ἐπομένως σωσίβιον στὴν ὅλη αὐτὴ τραγικὴν κατάστασιν εἶναι ἡ ἐγκρατεία, ἡ ὁποία καὶ προλαμβάνει, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπανορθώνει.

Ἄλλ' αὐτὴν πρέπει νὰ καλλιεργήσῃ ὁ ἀνθρώπος ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια. Καὶ τοῦτο διὰ τὴν συνηθίσιν, γιὰ νὰ τοῦ γίνῃ, ὅπως λέγῃ ἡ ψυχολογία «ἔξις», ὥστε νὰ εἶναι εἰς θέσιν καὶ κατὰ τὰ ἐπόμενα στάδια τῆς ζωῆς του νὰ ἀναιδρᾷ ἀποτελεσματικῶς στοὺς πειρασμοὺς καὶ στὶς διαφορὰς σατανικὰς παγίδας τῶν ἐπιθυμιῶν του. Ἀπὸ τὶς ἐπιθυμίας ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη, ἰδίως διὰ τοὺς νέους, εἶναι ἡ ἐπιθυμία τῆς γεννητησίου ὁρμῆς. Αὕτη εἶναι φυσικὴ ἐπιθυμία τεθεῖσα διὰ τὴν διαιώνισιν τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Διαφέρει ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ἀναλόγως τῶν συνθηκῶν ποὺ ἐκπληροῦται αὕτη. Ὅταν ἐκπληροῦται νομίμως μέσα στὰ πλαίσια τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου καὶ μὲ τὸν γνῶμονα τοῦ μέτρου καὶ τῆς ἡθικῆς τάξεως, ὅχι μόνον αὕτη δὲν καταλύει τὰς ἡθικὰς ἀξίας τοῦ νέου, ἀλλ' ἀντιθέτως τὸν κατευθύνει πρὸς τὸν ἱερὸν σκοπὸν τῆς ἀναπαραγωγῆς καὶ τῆς συνδημιουργίας τρόπον τινα διὰ τὴν ἁ-

Ἀπὸ τὸ Παράρτημα Ἁγιος Κωνσταντῖνος Φαρσάλων Λειτουργία ὑπὸ τὸν εὐλαβέστατον ποιμένα Ἀρχιμανδρίτη κ. Θεοφῶν Μαργαρίτοπουλον ἐν ὑπαίθρῳ. Ὁ Ναὸς τοῦ Ἁγ. Γεωργίου μετὰ τὸν σεισμόν. Δι' ἐργῶν συνελέγησαν 4.000 καὶ ἀπεστάλησαν. Ὅ,τι δύναται τις ἐπὶ πλέον ἄς προσφέρει

πόκτησιν ἀπογόνων. Ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς ὁ νέος ὄχι μόνον δὲν ἀκολασταίνει, ἀλλ' ἐκτελεῖ ἱερὸν καθήκον, καὶ μετ' ἀκμάζουσιν ὑγίαι, φωτεινὸν νοῦν καὶ καρδίαν ἀτάραχον ἐπιδίδεται εἰς τὰ ἔργα του.

Ἐὰν ὁμοῦ διδῇ διέξοδον τῆς ἐπιθυμίας του ταύτης κατ' ἄλλους τρόπους, τότε ἡ ἐπιθυμία, ὡς ἐξυπηρετοῦσα ἁπλῶς καὶ μόνον τὴν ἡδονήν, δὲν εἶναι πλέον ἐπιθυμία θεμιτή, διότι ἡ ἐκπλήρωσίς της ἐπιτελεῖ ἔργον ἀνήθικον, ὅπερ καταδικάζεται καὶ τιμωρεῖται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὑπὸ τῆς Πολιτείας.

Ὡς τοιαύτη ἀναταράσσει τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον τοῦ νέου καὶ τοῦ διαβιβρώσκει τὴν ὑγίαν τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Εἰς ἐποχὴν δὲ καθ' ἣν οὗτος ἔχει ἀνάγκην καλῆς σωματικῆς διαπλάσεως, πνευματικῆς καταρτίσεως καὶ διαμορφώσεως κλιτοῦ χαρακτήρος, εἶναι αἰχμάλωτος τοῦ ἐν λόγῳ πάθους, μεριμνῶν μόνον καὶ μόνον πῶς θὰ ἐκινοποιήσῃ τοῦτο, διάγων οὕτω βίον ἀνήσυχον καὶ τεταραγμένον, ὃ ὁποῖος ἐπιδρᾷ καὶ ἐπὶ τῆς ἐπαγγελματικῆς του προπαρασκευῆς καὶ ἀποδόσεως.

Ὑπάρχουν ὁμοῦ καὶ οἱ φρονούντες, ὅτι οἱ νέοι δέον νὰ δίδουν διέξοδον ὅλων τῶν πιεζουσῶν αὐτοῦ ἐπιθυμιῶν καὶ δὴ τῶν γεννητησίων. Μᾶλλον ὅτι καὶ ἐπιβάλλεται τοῦτο, διότι γίνονται δῆθεν περισσότερον ὥριμοι καὶ ἐπιτήδριοι διὰ τὴν καλλιτέραν ἐξέλιξιν καὶ ἐπικράτησιν τῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Λησμονοῦν οἱ τοιαῦτα λέγοντες, ὅτι ἡ ἀσυνδοσία εἰς ὅ,τιδήποτε πρᾶγμα πάντοτε βλάπτει. Ἀλλὰ μᾶλλον ἀρέσκονται διὰ τὴν μείωσιν, ἂν ὄχι διὰ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ πίνακος τῶν ἠθικῶν ἀξιών, καὶ οὐδόλως ἐνδιαφέρονται διὰ μίαν ὑγιᾶ καὶ ἀξιοπρεπῆ νεότητα.

Ἄλλοι πάλιν ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ ἐγκράτεια κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας φέρει ἀδράνεια τῆς γεννητησίου ὁρμῆς καὶ ἀχρηστεύει τρόπον τινα τὸ ἄτομο κατὰ τὰς ἐπομένους περιόδους τῆς ζωῆς του καὶ καθιστᾷ τοῦτο ἀνίκανο γιὰ τὴν ἐκπλήρωσιν ταύτης. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές. Πολλοὶ ξένοι ἱατροὶ εἰδικοί ἀποφαίνονται κατὰ τρόπον αὐθεντικὸν ὅτι ἡ ἐγκράτεια εἰς τοὺς νέους εἶναι ἴσως ὠφέλιμος, ὅτι οὐδόλως ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ὑγείας καὶ ὅτι ὁ ἀγνὸς βίος δημιουργεῖ διανοητικὴν γονιμότητα. Ἄλλοι ἱατροὶ πάλιν ἀποφαίνονται ὅτι ἡ ἐγκράτεια πραγματοποιεῖ ἀποταμίευσιν δυνάμεων καὶ συντελεῖ εἰς τὴν μακροβιότητα. Καὶ ἄλλοι λέγουν ὅτι εἶναι ἀνοησία, ἐκεῖνο ποὺ λεγεται, ὅτι ἡ ἀγνότης εἶναι ἐπιβλαβής, διότι ἡ γεννητικὸς λειτουργία εἰς τὸν ἐγκρατῆ εἶναι ἁπλῶς ναρκωμένη καὶ οὐδέποτε ἀχρηστεύεται ἢ καθίσταται ἀνεπαρκής· ἐμφανίζεται δὲ τελεία ἐν καιρῷ τῶν δέοντι.

Παρὰ ταῦτα διεχόμεθα ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλο χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, νὰ ζήσῃ ἓνα ἄτομο «ἐν ἐγκρατείᾳ» στὴν σημερινὴ ἐποχὴν, ποὺ ἐνεδρεῖ παντοῦ ὁ κίνδυνος. Ἀπαιτεῖται πρᾶγμα ἰσχυρὰ θέλησις. Ἀλλὰ οἱ Ἀρχαῖοι ἔλεγον: «τὰ ἀγαθὰ κόποις κτῶνται» καὶ ὄντως εἶναι ὥραία ἡ προσπάθεια διὰ τὴν ἀποφυγὴν τῆς βλαβεραῆς αὐτῆς ἐπιθυμίας, ἥτις καταδικάζει τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ μένουν ἀδιάφοροι καὶ οἱ ἔχοντες σχέσιν μετ' ὁ παιδὶ παράγοντες, ὅπως εἶναι

ἡ οἰκογένεια καὶ τὸ σχολεῖον. Ἡ μὲν πρώτη μετ' τὴν χριστιανικὴν ἀνατροπὴν πρὸς τὰ τέκνα της καὶ πρὸ παντὸς μετ' ὁ ἠθικὸν παράδειγμα τῶν γονέων μεγάλως ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῶν ἐπιθυμιῶν γενικῶς τοῦ νέου. Τὸ δὲ σχολεῖον μετ' τὴν κατάλληλον διδασκαλίαν ἀσκεῖ μεγάλην ἐπικρῶσιν εἰς τὸν χαρακτήρα τῶν νέων.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐκκλησία μετ' ὁ ὑψηλὰ της διδάγματα ἐμπνέει τὸν θεῖον φόβον, τὸν δὲ παρασυρθέντα, διὰ τοῦ θεοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐξομολογήσεως νουθετεῖ καὶ προλαμβάνει ἀπὸ μεγαλείτερες πτώσεις.

Ἐπὶ πλέον καὶ ἡ Πολιτεία ὀφείλει νὰ ἀπαγορεύσῃ τὰ ἄσεμνα θεάματα καὶ περιοδικὰ, τὰς τοιχοκλήσεις ἀσέμνων εἰκόνων, ἅτινα ἀποτελοῦν ἀνεξάντλητον πηγὴν διαφθοράς.

Τέλος καὶ ὁ νέος ἢ ἡ νέα ὀφείλουν νὰ λαμβάνουν ἀτομικὰ τὰ μέτρα, ἐὰν θέλουν νὰ διασωθοῦν ἀπὸ τῶν προμνημονευθέντων κινδύνων. Νὰ μελετοῦν πρὸ παντὸς τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ὡς καὶ ἄλλα ἠθικοπλαστικὰ βιβλία. Νὰ καταφεύγουν στὴν προσευχὴ καὶ νὰ θαρρεύουν ὅτι διὰ τῶν μέσων τούτων θὰ κυριαρχήσουν καὶ θὰ καταστοῦν ἀδιάφοροι πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην. Πρέπει νὰ γνωρίζουν δὲ ὅτι πολλοὶ νέοι εὐρέθησαν στὴν θέσιν αὐτήν, οἱ ὁποῖοι παλαίσαντες, ἐφάνησαν ἀνώτεροι τοῦ πάθους τούτου, πρὸς ὠφέλειαν καὶ τῶν ἰδίων καὶ τοῦ συνόλου, ἐνῶ οἱ ἀντιθέτως ζήσαντες μετενόησαν πικρῶς.

Ἐν συμπεράσματι πρέπει οἱ νέοι νὰ ἀποβλέπουν εἰς τὴν ἀρετὴν τῆς ἐγκρατείας πάντοτε, ἐξαίρετος δὲ ὅταν διὰ διαφόρους λόγους ἀδυνατοῦν ἢ δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ ἔλθουν εἰς Γάμον κοινωνίαν—προκειμένου νὰ ἐπηρεστήσουν τὴν Ἐκκλησίαν ἢ τὸ μοναχικὸν ἰδεῶδες.

Π. Κ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Λόγῳ πληθώρας ὅλης ἡφουνέχεια τῶν ἄρθρων τοῦ συνεργάτου μας π. Ἰγνατίου Μπέτση μετ' ὁν τίτλον: «Ποία εἶναι ἡ γνησία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος» ἀναβάλλεται διὰ τὸ προσεχές, ὡς ἐπίσης καὶ «ἡ ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁμιλία».

Ἄγ. Τριάς Αἰγάλεω

Ο ΜΕΓΑΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΕΚ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΩΝ

Υπὸ Ὁσιολογιωτάτου Μοναχοῦ ΑΝΤ. ΜΟΥΣΤΑΚΑ

Πάντοτε εἶναι ἐπικίνδυνος ἡ δράσις τῶν ἐτεροδόξων. Τοῦτο λίαν ἐπιταίμως ἀποδεικνύει κατωτέρω ὁ συνεργάτης ἡμῶν Π. Ἀντώνιος Μουστάκας.

Καὶ πάντοτε μέν, ἀλλ' ἐσχάτως ἰδίως πολὺς λόγος γίνεται περὶ τῆς δράσεως τῶν ξένων προπαγανδῶν. ἵνα δὲ καταδειχθῇ πόσον ὑπούλως καὶ ἐπιζημιῶς ἐργάζονται αὗται ἐπὶ καίρῳ θεωροῦμεν τὴν ἀναδημοσίευσιν μιᾶς ἐκθέσεως ἐνὸς ἀειμνήστου Μητροπολίτου Θήρας πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δημ. οῦσι θεθεῖσαν ἄλλοτε εἰς τὸν «κατάλογον τῶν Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως» ὑπὸ Ζαχαρίου Ν. Μαθᾶ ἐν σελ. 299—303 καὶ ἔχουσιν οὕτως:

Ὁ Ἐπίσκοπος Θήρας πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἀριθμ. Πρωτοκόλ. 1104

Ἐν Θήρᾳ τῇ 26 Νοεμβρίου 1863

Ἐνταῦθα ὑπάρχουσιν ἰδρυμένα πρότινων ἐτῶν δύο Σχολεῖα τῆς Δυτικῆς προπαγανδᾶς τὸ ἐν ὑπὸ τὸ ὄνομα «**Μοναστήριον Λαζαριστῶν**», (ὀνομασία ἐνὸς ἐκ τῶν πολλῶν μοναχικῶν Ταγμάτων τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας ἄλλως ἱερέαν τῆς ἱεροποστολῆς) καὶ τὸ ἄλλο ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν «**Κατήχημα τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Ἑλέους**» (κοινῶς φραγγοκαλογραίων) ἀμφότερα δὲ διευθυνόμενα καὶ διοικούμενα ὑπὸ ἐνὸς Λαζαριστοῦ Προεστώτος ἔχοντος ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ καὶ ὀκτώ ἄλλους Λαζαριστὰς καὶ τὰς δέκα Ἀδελφὰς τοῦ Ἑλέους ὑπὸ μίαν Προεστῶσαν καὶ αὐτὰς ὑπαγομένας.

Τὸ τῶν Λαζαριστῶν σχολεῖον δέχεται ἄρρενα παιδιὰ καὶ περιέχει ἤδη ὑπὲρ τὰ 30 ἑξῶν παῖδες μὲν Δυτικῶν εἰσι 14, παῖδες δὲ Ἀνατολικῶν 16. Τὸ δὲ σχολεῖον τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Ἑλέους (φραγγοκαλογραίων) δέχεται θήλεα περιέχει ὑπὲρ τὰ 70, ἑξῶν κοράσια μὲν Δυτικῶν εἰσι 30, κοράσια δὲ Ἀνατολικῶν 40. Ἐκ τούτων δὲ τῶν ἁρρένων καὶ θηλέων παιδιῶν ἐν τοῖς εἰρημένους δυσὶ σχολείοις ἐνδiciaίνονται μὲν ἐκ τῶν Ἀνατολικῶν ἄρρενα 6 θήλεα δὲ 10 φοιτοῦσι δὲ ἑξῶθεν παῖδες μὲν 10, κοράσια δὲ 30 ἐκ διαφόρων χωρίων τῆς Νήσου Θήρας.

Εἰς ὅλα ταῦτα τὰ παιδιὰ τῶν Ἀνατολικῶν διδάσκονται ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα ἡ Ἱερὰ Ἱστορίᾳ, ἡ Ἱερὰ κατήχησις καὶ διάφοροι προσευχαὶ παραδιδόμενα ταῦτα πάντα ἀπὸ Δυτικῶν ἱερεῶν καὶ καλογραίων, ἢτοι ἀπὸ Λαζαριστῶν καὶ ἀπὸ ἀδελφῶν τοῦ Ἑλέους τοὺς συστηματικοὺς διηλατῆς ἱεροποστολῶν τῆς προπαγανδᾶς. Διδάσκονται πρὸς τοῖς εἰρημένους καὶ ἄλλα πολλὰ ἴδια θρησκευτικὰ δι' ἀποκρύφων τινῶν βιβλίων τὰ ὅποια δὲν συγχωροῦνται εἰς τοὺς φοιτητὰς νὰ λαμβάνωσι μεθ' ἑαυτῶν εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἀλλὰ διατάσσονται νὰ ἀναγινώσκω-

σιν αὐτὰ ἐντὸς μόνον τοῦ σχολείου ὡσὰκις προσεύχονται κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ Προεστώτος ἢ τῆς Προεστῶσης.

Παραδίδονται δὲ καὶ τινὰ προκαταρκτικὰ ἑλληνικὰ μαθήματα ἐν ἀμφοτέροις τοῖς σχολείοις ὑπὸ ἐνὸς ἀνδρὸς καὶ μιᾶς γυναικός. Ἀνατολικῶν μὲν ἀμφοτέρων, ἀνθρώπων δὲ τῆς χειρὸς καὶ διχθέσεως καὶ τῆς ὁρέξεως τοῦ Προεστώτος τῶν Λαζαριστῶν, (ἐσχάτως δὲ ἀπέβαλον καὶ τοὺτους ἀντικαταστήσαντες διὰ Δυτικῶν Διδασκάλων), καθόσον τοὺς διδασκάλους τοὺτους δὲν διώρισε κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους ἡ Κυβέρνησις ἀλλὰ προσέλαβον τοὺτους οἱ ἀπόστολοι τῆς προπαγανδᾶς ὅπως ἂν ἤθελον καὶ οἷους ἂν εὖρον συμφώνως πρὸς τοὺς προσηλυτιστικοὺς σκοποὺς τῶν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ παράδοσις αὕτη τῶν προκαταρκτικῶν ἑλληνικῶν μαθημάτων ὡς καὶ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης περιοριζομένη εἰς κλίσεις μόνας ὀνομάτων καὶ ρημάτων γίνεται πρὸς μόνην ἐπίδειξιν καὶ πρὸς ἀπατηλὸν δέλεαρ τῶν προσηλυτιζομένων, ἀληθῶς δὲ ἀποτυφλοῖ τοὺς παῖδας καταναλισκομένης ἐπὶ τὰ ἢ ὅκτω ἐτῶν ἡλικίας αὐτῶν εἰς πλήρη ἀπαιδεύσιν διότι ὅλη ἡ μέριμνα καὶ ὅλαι αἱ προσπάθειαι καὶ θυσιαι ὅκτω Λαζαριστῶν καὶ δέκα Ἀδελφῶν τοῦ Ἑλέους δὲν συντελοῦσιν εἰς ἄλλο εἰμὴ εἰς τὴν ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐκπαιδεύσεως ἑλληνικῆς καὶ Γαλλικῆς διεστραμμένην μόρφωσιν τῶν Ὁρθόδοξων μαθητῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἱστορίᾳ καὶ Κατηχήσει αὐτῶν, καὶ ἐν τοῖς ἀντορθόδοξοις θρησκευτικοῖς αὐτῶν ἐθίμοις ὁ ἐστὶν ὅλοι οἱ ἀγῶνες αὐτῶν εἶναι ἀγῶνες ὄχι ἐκπαιδεύσεως ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΣΜΟΥ. Διότι:

Ὅλοι οἱ ἐν τοῖς σχολείοις αὐτοῖς διδασκόμενοι ὀρθόδοξοι παῖδες, καὶ μάλιστα οἱ οἰκότροφοι, ΠΕΙΘΑΝΑΓΚΑΖΟΝΤΑΙ νὰ προσέρχωνται πάντοτε μετὰ τῶν Δυτικῶν παιδῶν εἰς τὰς ἀκολουθίας καὶ λειτουργίας τῶν ἀποστόλων διδασκάλων αὐτῶν καὶ γοηκλιτῶσιν εἰς τὰς ἐκκλησίας τῶν νὰ λέγωσι τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως διεφθαρμένον, ὡς ἐν σελίδι 54 τοῦ ὡδε ἐγκλειομένου βιβλιαρίου τῶν μαθητῶν φαίνεται ὅτι ἀπαγγέλλωσιν ἐν ταῖς προσευχαῖς τῶν τὰς σκολιὰς εὐχὰς ἐκείνων νὰ μανθάνωσιν ἐστρεβλωμένην τὴν Ἱερὰν Ἱστορίαν καὶ τὴν Ἱερὰν κατήχησιν νὰ καταλύωσι τὰς νηστείας νὰ ἐξομολογοῦνται εἰς τοὺς Λαζαριστὰς καὶ νὰ μεταλαμβάνωσι τῶν ἀζύμων, ὡς ἐκ τοῦ ἐξῆς περιστατικοῦ δηλωθήσεται. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΟΡΘΟΔΟΞΑ ΝΕΙΑΤΑ

(Τεῦχος Ἰουνίου)

ἐκυκλοφόρησαν μετ' ἐκλεκτὴν ὕλην.
Ἐπροντίσατε νὰ τὸ πάρετε.

Ἐνῶ ἀρχισε ἡ νηστεία τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων

Ἡ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΣΤΡΑΤΑ ΠΟΥ ΕΒΑΔΙΣΕ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΑΣ

Ἐκ τῆς ἱερᾶς ΠΑΤΕΡΑΣ

Ἐκ τῆς ἱερᾶς ΠΑΤΕΡΑΣ

Εἶναι ἀλήθεια πὸς ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι. ἀγαπῇ τοί μου Χριστιανοί, πολὺ δύσκολα κατορθώνομεν νὰ συλλάβωμεν τὸ νόημα καὶ τὴν οὐσίαν τῆς Ὁρθοδοξίας μας ποὺ εἶναι ὅλος—διόλου πνευματικὴ. Ξεχνοῦμεν ὅτι σκοπὸς τῆς τελικῆς δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τοῦ νὰ ἀνυψώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν γῆν αὐτὴν, εἰς τὴν ὁποίαν κατ' ἀνάγκη ζῇ γιὰ λίγο, πρὸς τὸν οὐρανὸν εἰς τὸν ὁποῖον ὅμως θὰ ζῇ αἰώνια! Μικρὴ ἄρα προετοιμασία ποὺ ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ καὶ πρόγευση τῆς μελλούσης δλοκληρωμένης πνευματικῆς ζωῆς εἶναι ν' ἀρχίσουμεν τὴν πνευματικὴν ζωὴν, ἔστω καὶ κατὰ μέρος, ἀπ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν ζωὴν.

Πῶς ξεχνοῦμεν λοιπὸν τὸν σκοπὸν μας; Πῶς λησμονοῦμεν τὸν αἰώνιον πνευματικὸν πλοῦτον ποὺ μᾶς ἔχει ἐτοιμάσει ὁ Πανάγαθος Θεὸς καὶ ποὺ θὰ τὸν ἀπολαύσουν ὅμως μόνον ἐκεῖνοι ποὺ ζῶντες ἐπὶ τῆς γῆς προαισθάνθησαν τὸ μεγαλεῖον τοῦ; Δὲν βλέπωμεν τί λέει τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τί λέει ὁ Κύριος, τί λένε οἱ Ἀπόστολοί Του, τί λένε οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας; Ἐπαυσαν ποτὲ νὰ κηρύττουν τὴν ἀνάγκην τῆς ἀπονεκρώσεως τῆς σαρκὸς διὰ νὰ ἐπικρατήσῃ τὸ πνεῦμα; Κάθε ἄλλο! Δὲν ἀφίνουον εὐκαιρία ποὺ νὰ μὴ τὸ διακηρύξουν μὲ ὅλην τὴν τὴν δύναμιν. Ὁ μεγάλος Ἀπόστολος, ὁ βαθεῖς ἐρμηνευτὴς τῶν λόγων τοῦ Κυρίου δὲν παύει νὰ τὸ τονίξῃ εἰς τὰς ἐπιστολάς του. Οὕτω γράφει, π.χ. πρὸς τοὺς Γαλάτας: «Λέγω δέ, πνεύματι περιπατεῖτε καὶ ἐπιθυμίαν σαρκὸς οὐ μὴ τελήσητε». Ἡ γὰρ σὰρξ ἐπιθυμεῖ κατὰ τὸ πνεῦμα κατὰ τὴν σαρκὸς καὶ τὸ πνεῦμα κατὰ τὴν σαρκὸς. Ταῦτα δὲ ἐντίκται ἀλλήλοις ἵνα μὴ ἀνθέλητε ταῦτα ποιῆτε!» (Γαλ. ε')16-17). Ὑπάρχει, ἀδελφία μου ἀγαπητά, ἕνας νόμος, ἕνας νόμος ἀπαράβατος στὸν Χριστιανισμόν ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος καθὼς βλέπωμεν μᾶς τὸν καθορίζει: «ἡ σὰρξ ἐπιθυμεῖ κατὰ τοῦ Πνεύματος». Ὅσον δηλαδὴ ἐπικρατεῖ μέσα μας τὸ ὕλικόν φρόνημα γινώμεθα ὁλόφρονες, χονδροειδεῖς ὕλισται. Καὶ ἀντιστρόφως. Ὅσον ζῶμεν πνευματικὴν ζωὴν τόσον ἐξαυλωνόμεθα καὶ ἀγόμεθα ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ χαρηκτικιστικὸ δεῖγμα ὅτι εἴμεθα παιδιὰ ἰδικὰ Του καθὼς πάλιν λέει ὁ Ἀπόστολος, ὁ φοβερός αὐτὸς ἀγωνιστὴς τοῦ Πνεύματος: «ὅσοι γὰρ Πνεύματι Θεοῦ ἄγονται, οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Θεοῦ. Οὐ γὰρ ἐλάβετε Πνεῦμα δουλείας πάλιν εἰς φόβον, ἀλλ' ἐλάβετε Πνεῦμα υἱοθεσίας, ἐν ᾧ κραζόμεν: ἄββᾶ ὁ Πατὴρ. Αὐτὸ τὸ Πνεῦμα συμμαρτυρεῖ τῷ πνεύματι ἡμῶν ὅτι Ἔσμεν τέκνα Θεοῦ» (Ρωμ. η')14-16).

Ἄς μὴ γελοιάωμεν λοιπὸν εὐλογημένους Χριστιανοί! Ἄλλη λύσις ἔξω ἀπ' αὐτὴν δὲν ὑπάρχει! Ἄλλο Εὐαγγέλιον ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ ποὺ μᾶς ἔφισαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου μας δὲν ἔχομεν! Αὐτοὶ ποὺ φτιάχνουν ἰδικὰ τοὺς Εὐαγγέλια καὶ λένε ὅτι τοὺς συμφέρει κατὰ τὸ πῶς αἱ ἐπιθυμίαι των τοὺς διδάσκουν, αὐτοὶ εἶναι βέβηλοι καὶ ἱερόσυλοι,

οἰκτρά ὄργανα τοῦ Σατανᾶ ποὺ προσπαθοῦν νὰ παρασύρουν καὶ ἡμᾶς στὸν ἁμαρτωλὸν κατήφορον! Ὁ Παῦλος λέει: «ἐπιθυμίαν σαρκὸς οὐ μὴ τελήσητε!» Ὁ Παῦλος μᾶς προτρέπει νὰ νεκρώσωμεν ἐγκαίρως τὰ σαρκικά μέλη μας τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ὥστε νὰ λείψουν καὶ αἱ ἐκφυλιστικαὶ τάσεις τῆς ἀδερφίτου καὶ ἀκορέστου σαρκὸς μας ποὺ ἐπιδιώκουν νὰ μᾶς κάνουν δούλους των: «Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ἡμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, λέγει, πορνείαν ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακὴν, καὶ τὴν πλεονεξίαν ἣτις ἐστὶ εἰδωλολατρία» (Κολοσ. 8'15)—Καὶ πάλιν: «ἄρα οὖν ἀδελφοί, ὀφειλέται ἐσμεν οὐ τῇ σαρκὶ τοῦ κατὰ σάρκα ζῆν· εἰ γὰρ κατὰ σάρκα ζῆτε, μέλλετε ἀποθνήσκειν»!! (Ρωμ. η')12-13). Καὶ πάλιν, ὅταν γράφῃ πρὸς τοὺς Κολοσσαεῖς, δὲν διστάζει ὁ τολμηρός αὐτὸς Ἀπόστολος, ὁ γίγας τοῦ πνεύματος, μὲ ἐκφράσεις ποὺ θὰ προκαλοῦσαν σήμερον ἐπανάστασι νὰ τοὺς πῇ: «ἀπεθάνετε γὰρ»!! «Τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς»! Καὶ πάλιν: «Εἰ οὖν ἀπεθάνετε σὺν τῷ Χριστῷ ἀπὸ τῶν στοιχείων τοῦ κόσμου, τί ὡς ζῶντες ἐν κόσμῳ δογματίζεσθε;»!! (Κολοσ. β')20-γ')23). Ὁ Παῦλε, Παῦλε! Πόσον σὲ θαυμάζω! Θαυμάζω τὴν δύναμίν σου, τὸ θάρρος σου, τὸν ἡρωισμόν σου! Ἐσὺ ζῶντας ἀκόμη τοὺς κάνεις νεκρούς!! Ἐσὺ δὲν ξέρεις συμβιβασμούς, ὑποκρισίας, ὑποχωρήσεις. Ἐσὺ κτυπᾷς κατ' εὐθείαν! Θαυμάζω, θαυμάζω σὲ ἀλήθεια τὸ μεγαλεῖόν σου!.. Ὑστερα ἀπὸ λίγο, πὺδ κάτω θὰ μᾶς πῇς γεμάτος ἔξαρση πνευματικῆς, σ' ἕνα παραλήρημα Θεϊκὸ ποὺ ἤθελε ξυπνήσῃ καὶ τὸν πὺδ ἀδιάφορο σαρκολάτρη, ὅτι λογῆς ἦσαν τότε—καὶ δυστυχῶς καὶ τώρα—οἱ Ρωμαῖοι. Κυριευμένοι ἀπὸ τὰ πάθη τους τοὺς ἐπισημαίνεις τὸν κίνδυνον: «οἱ γὰρ κατὰ σάρκα ὄντες τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν, οἱ δὲ κατὰ πνεῦμα τὰ τοῦ πνεύματος, τὸ γὰρ φρόνημα τῆς σαρκὸς θάνατος, τὸ δὲ φρόνημα τοῦ πνεύματος ζωὴ καὶ εἰρήνη διότι τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς ἐχθρὰ εἰς Θεόν». (Ρωμ. η')6) Καὶ πὺδ κάτω πάλιν θὰ βροντοφωνήσῃ στοὺς ἀγαπητούς σου Κορινθίους μὲ ἐκείνην τὴν ἐπιγραμματικὴν φράσιν: «Πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μας φέρομεν» (Β' Κορ. δ')10).

Ἀλήθεια. Ἡ νέκρωσις! Ἡ νέκρωσις τῆς σαρκὸς μὴ τυχὸν παρασυρθῶμεν ἀπὸ τὴν ἀλόγιστες ἐπιθυμίας τῆς καὶ γίνωμεν δούλοι τῆς. Ποιὸς πράγματι μᾶς ἐγγυᾶται ὅτι ἐὰν δὲν ἀπονεκρώσωμεν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς σαρκὸς μας δὲν θάλθῃ μὴ μὲρα ποὺ ἐξαλλοὶ ἀπὸ τὰ πάθη δὲν θὰ ὑποκύψωμεν σὲ τὰς παρόνομας ἀξιώσεις των; Ποιὸς μᾶς ἐγγυᾶται ὅτι ἡ πνευματικὴ ζωὴ δὲν θὰ σβῇ μὴ μὲρα μέσα μας ἀφοῦ τὸ πνεῦμα θάνατο «πνιγμένο» ἀπὸ τὴν σάρκα;

Νὰ γιὰτὶ μᾶς προτρέπει ὁ Ἀπόστολος, ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου Του, νὰ νεκρώσωμεν ἐγκαίρως τὰ σαρκικά μέλη μας δηλαδὴ τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας. Αὐτὸ ἡμπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς εἶναι τὸ κεντρικὸ νόημα τῆς δι-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

δασκαλίας τοῦ Παύλου. Ἡ γραμμὴ Του εἶναι μία. Τὴν ἔχει ἐμπνευσθῇ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ζωὴν καὶ τὴν Σοφίαν τοῦ Δεσπότη Του Χριστοῦ. Λίγα χρόνια πρὶν ἀπ' αὐτόν, Ἐκεῖνος πρῶτος εἶχε διακηρύξει τὰ πρὸ ἐπαναστατικὰ λόγια ποὺ ἀκουγε ἡ ἀνθρωπότης: «**Ἡ σάρξ εἰς οὐδὲν ὠφέλει, τὸ πνεῦμα ἐστὶ τὸ ζωοποιούν!**» (Ἰωάν. στ' 63).

Ὑστερα αὐτὴ ἡ τεσσαρακονθήμερος νηστεία τοῦ Διδασκάλου πόσον δὲν θὰ τὸν ἐδίδασκε; Καὶ τὸ περίφημο καὶ μνημειῶδες ἐκεῖνο λόγιον τοῦ Κυρίου: «**τὸ γένος τοῦτο οὐκ ἐκπορεύεται εἰμὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ**» (Ματθ. ιζ' 21) ἦταν δυνατόν νὰ τὸν ἀφύσση ἀδιάφορον; Νὰ γιὰ εὐφραίνεται κυριολεκτικὰ: «**σὲ φυλακές, σὲ ἀνάγκες, σὲ στενοχωρίες, σὲ πληγές, σὲ κόπους, σὲ νηστείες, σὲ ἀγρυπνίες!**» (Β' Κορ. στ' 4—5). Καὶ πῶς νὰ μὴν τὴν ἀγαπᾷ τὴν νηστείαν, ἀφοῦ τὸ σοφὸ Στόμα Ἐκείνου ποὺ παράφορα εἶχε ἀγαπήσει καὶ τοῦ Ὁποίου ἦταν «**κλητὸς**» Ἀπόστολος διὰ θελήματος Θεοῦ» (Α' Κορ. αἰ) τὴν εἶχε θέσει ὡς ἀπαράβατο ὅρο τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῶν ὁπαδῶν του;

Τώρα τί λένε ὅλοι ἐκεῖνοι ἀδελφία μου, ποὺ ἰσχυρίζονται, ὅτι ἡ νηστεία δὲν χρειάζεται; Τί λένε ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν δυστυχῶς τὴν ἀναίδειαν νὰ λένε ὅτι τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον δὲν λέει τίποτα περὶ νηστείας; Τί λένε ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ κρύβουν τὴν ἀλήθειαν καὶ λένε ὅτι ὁ Δεσπότης Χριστὸς καὶ οἱ Ἀπόστολοί Του δὲν ἐνήστευσαν; Καὶ πῶς διαγράφουν μὲ μιὰ μονοκονδυλιά τὴν θέαν αὐτὴν ἀρετὴν ποὺ καθηγίωσε μὲ τὸ θεῖο Του παραδειγμα Αὐτοῦ ὁ Λυτρωτὴς μας καὶ ποὺ οἱ Ἀπόστολοί Του σφοδρὰ τὴν εἶχαν ἀγαπήσει; Καὶ πῶς λοιπὸν εὐρίσκουν τὸ θάρρος νὰ λένε: «**ὅτι ἡ νηστεία δὲν χρειάζεται εἰς τίποτα; Σοφώτεροι ἄραγε εἶναι τοῦτοι τοῦ Χριστοῦ μας; Ἡ αὐτοὶ ἐξηγήσαν καλλίτερα τὰ λόγια Του καὶ τὸ παραδειγμά Του ἀπὸ τὸν μεγάλον Ἀπόστολό Του;**» Τί ἔχουν ἀκόμα νὰ ποῦν καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ νεοσημεριολογῖται, ποὺ κληρὸς καὶ λαὸς (ὁ λαὸς βλέπετε ἀκολουθεῖ...) κατήγγειλαν τὴν εὐλογημένη νηστεία, μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ κατήγγειλαν καὶ ἓνα σωρὸ ἄλλας Διατάξεις ἐπισήμως καὶ ἀνεπισήμως; Ἄς ἔξορουν ὅμως ὅτι δίχως νηστεία δὲν ὑπάρχει πνευματικὴ ζωὴ καὶ—φεῦ—ἡ πτώσις Των καὶ βεβαία εἶναι καὶ σύντομος...

Ἄλλ' ἐμεῖς, ἀδελφία μου ἀκολουθῶντες τὸν Θεὸν μας καὶ Σωτῆρα Ἰησοῦν Χριστόν, τοὺς Ἀποστόλους καὶ Μαθητάς Του, συνεχεῖς πρὸς τὰς πατρικὰς παραδόσεις καὶ Διατάξεις ἃς συνεχίσωμεν νὰ βαδίζουμε πάνω στὰ ἴδια τὰ ἀχνάρια ποὺ ὁ Κύριός μας ἐβάδισε καὶ ἃς συνεχίσωμεν νὰ περπατῶμεν στὴν ἴδια τὴν εὐλογημένη σιρότα ποὺ ὁ Κύριός μας περπάτησε....

Δωρεὰ

Ἡ δ. Ἑλλη Ζαχαρία κατέθεσε εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς «Παναγίας τῆς Ὁδηγητρίας» Δρχ. 100 (ἐκατὸν) εἰς μνήμην τοῦ ἀειμνήστου ἡμῶν ποιμενάρχου Χρυσόστομου.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καταδικάζει τὰ ἀτομικὰ ὅπλα.

Ὁφείλομεν νὰ ἐκφράσωμεν εὐλαβῶς τὰ συγχαρητήρια ἡμῶν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. διότι καὶ σθένος καὶ χριστιανικὴν ἐπιχειρηματολογία, μετὰ βάρους, ἐπιναλεῖται τὴν νοημοσύνην τῶν ἱερέων διὰ τὴν κατάργησιν τῶν ἀτομικῶν ὁπλῶν. Εἶναι μία πράξις ἀπὸ τὰς ἐλαχίστας, ποὺ δύναται νὰ ἐπιδείξῃ ὡς νόημα καὶ ὡς λαμπρὰν σελίδα εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῆς.

Πραγματικῶς πόσον διαφορετικὴ θὰ ᾤτο ἡ μορφή τοῦ πολιτισμοῦ, ἐὰν ἡ Ἐκκλησία ἐπενέβαινε ὡς καθοριστικὸς παράγων.

Διὰ τὸ τοιοῦτον λεξιλόγιον;

Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ «Κήρυκος τῆς Ὁρθοδοξίας» ὁ αἰδεσιμολογιώτατος κ. Εὐγένιος Τόμπρος ἀπολέσας προφανῶς τὴν ψυχραιμίαν του ὑβρίζει κατὰ τρόπον ἀκρετῇ. Διανοούμεθα δολοφονημένως διότι χεῖλη καὶ χεῖρες ἱερέως ἐκφράζουσι καὶ γράφουσι ἀπρεπείας, αἱ ὁποῖαι ὄχι μόνον εἰς τὴν Γραφὴν καὶ εἰς τὴν καθόλου Ἐκκλησιαστικὴν φρασεολογίαν δὲν ἀπαντοῦν, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τὸ λεξιλόγιον λαϊκῶν ἀνθρώπων. Ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς γράφοντας θερησκευτικά ἢ ἄλλα ἐκκλησιαστικά ἄρθρα τὴν οὐσίαν τοῦ θεοῦ Ἰακώβου, ποὺ λέγει, ὅτι πρέπει μὲ πρᾶξι καὶ καλωσύνη νὰ συμπεριφερόμεθα.

Καὶ κατὰ ἄλλο σημαντικόν. Ἄρθρον σοβαρὴν κατευθύνον καὶ πρὸ παντὸς ἀνακαλοῦν ὅσα εἰς προηγουμένα ἄρθρα διεκηρύσσοντο καὶ προτείνοντο, υπογράφεται μόνον παρὰ τοῦ αἰδεσιμολογιώτατου πατρὸς Εὐγενίου! Μὰ «ἡ Σύνοδος» δὲν δίδει τὴν γραμμὴν; δὲν φέρεται τὴν εὐθύνην τῆς πορείας; Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ δημιουργηθῇ ἡ ἐντύπωσις, ὅτι ὁ δυναμικὸς χαρακτήρ τοῦ αἰδεσιμολογιώτατου πρωθιερέως ἀποτελεῖ τὸν κυριώτερον παράγοντα καὶ τὸν ἀναδεικνύει ἀρχηγὸν παρακλίσεως;

Δὲν πρόκειται νὰ συνεχίσωμεν τὴν θλίβεράν αὐτὴν νοσημασίαν; οὔτε θέτομεν εἰς πλειστηριασμόν τοὺς κανόνας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διὰ νὰ λογομαχῶμεν ποῦ πρέπει νὰ ἐφαρμόζονται καὶ ποῦ νὰ ἀδελφῶνται «κατ' οἰκονομίαν»!!! Ἐν μόνον λέγομεν: Τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον διακήρυξε διὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὅτι «**πάντα παράβασις καὶ παρακοή ἐλάβεν ἐνδόνον μισθοποδοσίας**», αὐτὸ τοῦτο τὸ πνεῦμα θὰ ἀποκαλύψῃ τὸ ἔργον ἐνὸς ἐκάστου διότι Θεὸς καὶ Ὁρθόδοξία οὐ μυκτηρίζονται.

Πανηγυρεῖς Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀποστόλων

Τὴν ἡμέραν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Σάββατον (30) 657 (π. ἡ.), πανηγυρίζει παρὰ τὴν Ἀθήνην (ἑδὸς Βουλαιγμένης) ὁ ἱερός Ναὸς τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.

—Τὴν ἡμέραν τῶν Κορυφαίων Πέτρου καὶ Παύλου (29) 657 (π. ἡ.) πανηγυρίζει παρὰ τὴν Παλ. Κοκκινιάν ὁ ἱερός Ναὸς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

Εἰς ἀμφοτέρους τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς δὲ ψαλμοὶν κατανυκτικοὶ ἑσπερινοὶ ἀφ' ἑσπέρας καὶ θὰ τελεσθῶσιν ἱερὰ λειτουργία μετὰ τοῦ Θεοῦ Κηρύγματος.

Πανηγυρεῖς Ἱ. Ναῶν

Εἰδοποιοῦνται οἱ φιλόστοιχοι ἀδελφοὶ Ἀθηῶν—Πειραιῶς καὶ Περιχώρων, ὅτι τὴν 29 Ἰουνίου ἡμέραν Παρασκευὴν θὰ τελεσθῶσι πανηγυρεῖς ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου εἰς τοὺς κάτωθι δύο Ἱ. Ναοὺς τοὺς τιμωμένους ἐπ' ὀνόματι τῶν κορυφαίων Ἀποστόλων.

1) Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Ἀποστόλων ἐν Ἀθήναις (Τέγμα Λεωφορείων Ἀθήνης).

2) Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Παύλου Παλαιᾶς Κοκκινιάς. (Λεωφορεῖον Παλ. Κοκκινιάς).